

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Església samaritana en temps de pandèmia

En l'encíclica *Fratelli tutti*, el papa Francesc ens crida a reconstruir aquest món «a partir d'homes i dones que es fan seva la fragilitat dels altres, que no deixen que s'erigeixi una societat d'exclusió, sinó que es fan proïsme i aixequen i rehabiliten el que ha caigut, perquè el bé sigui comú» (FT 67), i posa com a imatge la paràbola del bon samarità. En ella descobrim que el proïsme no són els altres sinó que ho soc jo respecte als altres, en relació amb tots els éssers humans sense cap distinció. Soc jo el qui m'he de convertir en proïsme de tots, complint el manament de l'amor als altres, sobretot els més ferits i vulnerables del camí.

Quan Jesús contesta a la pregunta d'aquell mestre de la llei sobre qui era el seu

proïsme, capgira del tot el plantejament més comú de l'època. Ja no es tracta de descobrir qui és el meu proïsme sinó de comportar-me jo com a proïsme dels altres. La paràbola del bon samarità ha de ser el criteri de comportament del creient i expressa la universalitat de l'amor que s'adreça vers el necessitat que es troba en el camí, sigui qui sigui i vingui d'on vingui. Un amor que s'adreça a qualsevol que tingui necessitat de mi i que jo el pugui ajudar, amb un compromís pràctic en el temps i en l'espai, en el moment present allí on visc. Aquest és el criteri de comportament i la mesura que ens proposa Jesús: la universalitat de l'amor que s'adreça a tot germà necessitat, sigui qui sigui.

Avui celebrem el Dia de l'Església Diocesana. En el moment present la missió de l'Església és la de ser una casa sempre oberta, una família que privilegia els qui han caigut a la vora del camí, una comunitat plena de dinamisme missioner, tal com ens ho recorda constantment el Papa. Per això, en aquest temps de pandèmia intensifiquem els nostres esforços per atendre els més necessitats, les persones grans, els malalts. És una tasca de tots, sacerdots, religiosos i laics, a través de Càritas i les altres institucions i grups d'atenció als necessitats.

Semblantment seguim endavant en el ministeri de la paraula, en la missió d'ensenyar. És una missió molt important en l'actualitat, perquè es dona una gran confusió en els conceptes sobre l'ésser humà, la vida, el món, el bé i el mal, el més enllà, etc. No ho fem transmetent idees pròpies o les nostres aficions, sinó proposant la veritat que és Crist mateix, la seva paraula, la seva vida. Anunciem l'Evangeli conscients que ens toca confrontar la nostra fe i la nostra vida amb la mentalitat que domina en la societat, amb la que no podem ser identificats ni homologats, perquè estem en el món, però sense ser del món (cf. Jn 15,19).

A més, com Església diocesana celebrem els misteris de la fe, especialment en la litúrgia, que és la font i cimal de la vida de l'Església i impulsa els fidels a viure la fraternitat en Crist. La nostra espiritualitat s'alimenta de la Paraula de Déu i els sacraments. La celebració de la litúrgia de l'Església va modelant al llarg de cada curs i de tota la vida la ment i el cor dels creients amb l'empremta de la Santíssima Trinitat. La litúrgia té una força santificadora i educativa única perquè actualitza i fa present el misteri pasqual del Senyor amb tota la seva força transformadora.

Celebrem, un any més, aquest Dia de l'Església Diocesana. Des de la nostra petita aportem el nostre gra de sorra en la construcció d'un món nou, a través de la labor caritativa i social, educativa i litúrgica, tan necessàries en la nostra societat. Per a fer-ho necessitem la col·laboració de tots. Siguem, doncs, generosos.

ENTREVISTA

La força dels moviments apostòlics

JOSEPMARIA BIGATÀ

L'historiador vallesà Josepmaria Bigatà enguany ha rebut l'*Ajut a la formació*, que atorga la Fundació Joan Maragall a persones joves que vulguin treballar en el camp del diàleg entre la fe i qualsevol dels àmbits de la cultura. En el seu projecte «La participació dels moviments apostòlics en la formació de les perifèries urbanes de l'àrea antifrancquista. El cas de Terrassa (1939-1968)» pretén mostrar «com l'Evangeli, per a tots aquells moviments, era font de compromís, i brollador d'uns valors humanistes universalitzables al conjunt d'habitants de la zona, més enllà de la creença i dels compromisos de cadascun».

Quin paper van tenir els moviments apostòlics en la construcció dels barris perifèrics de la postguerra a la transició?

Van tenir dos papers. Primer: van ser molts, numèricament, els cristians que s'implicaren en el moviment veïnal i l'autoorganització dels barris. I segon, i més important: van bastir d'uns valors humanistes i de comunitat a la societat que es volia construir.

Quin model de societat van impulsar?

Molts d'ells tenien un mètode d'acció i vivència de la fe molt clar i senzill: el de la revisió de vida, practicada per la JOC, l'HOAC i l'ACO. Era el *veure, jutjar i actuar*. Veure la desigualtat, valorar com afecta a l'individu i actuar per construir una societat humana. Meditaren qüestions com la del salari, els drets de l'obrer i la injustícia urbana aplicant-les a iniciatives comunitàries que creaven una identitat col·lectiva.

Per què l'Evangeli va ser-ne el catalitzador?

L'Evangeli va ser la font de politització de moltes persones que van prendre consciència de la seva situació d'injustícia amb el testimoni de Crist o amb la militància dels cristians, i els va commoure fins a fer-se càrrec de la situació material. En aquest sentit, va implicar també a no creients.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Telemàticament units en la pregària

La reunió telemàtica dels membres del patronat d'una institució escolar començà, com sempre, amb una pregària. Es procura que aquesta tingui relació amb el temps litúrgic o amb el servei, el mestratge, l'educació..., quelcom relacionat amb les escoles. Decidiren començar amb una pregària entorn la pandèmia de la Covid-19 i la seva incidència en el dia a dia escolar. El patró que l'ha preparat la introdueix amb una breu reflexió: «Senyor Jesús, tu també tenies el teu grup-bombolla: els deixebles amb qui comparties la llar i a qui els feies *classes particulars* a porta tancada. "Quan deixà la gent i entrà a casa, els seus deixebles li van preguntar què volia dir aquell proverbi" (Mc 7,17). Per això, et demanem que sapiguem crear bombolles plenes d'aire. Que les nostres escoles siguin comunicadores de la Paraula que és Vida. "Al principi existia la Paraula. / La Paraula estava amb Déu / i la Paraula era Déu" (Jn 1,1). El grup-bombolla necessita d'aquesta ànima intangible, que és la comunicació de l'Evangeli, com l'aire que respira i el conforma.

Et demanem, també, que ens ajudis a viure la fragilitat. Cal educar en la

consciència de la contingència humana i preparar els alumnes per acceptar i assumir incerteses, dols i pèrdues. Aquí és on s'ofereix l'oportunitat de treballar la narració de l'esperança com un dels valors específics de la nostra fe. Feu que puguem acompanyar els itineraris personals. Malgrat la sensació de desampar i lliurament als esdeveniments, cal oferir als alumnes recorreguts i fites desitjables que vagin més enllà de la mera capacitació competencial. Ara és el moment d'aixecar caps i albirar horitzons, educar en la transcendència, acompanyar aquests viatges a la trobada amb el Pare de tots. "La gent tornà a reunir-se al seu voltant, i ell els instruïa, com tenia per costum" (Mc 10,1). Et demanem que ens arrelis a l'ara i aquí. Els grups-bombolla no deixen de formar part d'una altra gran esfera plena de vida i fragilitat que es desplaça pel cosmos: el Planeta Terra. Els ulls oberts per treballar, per servir els vulnerables, l'entorn, la casa comuna.»

Tots els presents van concloure lloant el Pare comú: «Glòria al Pare, al Fill, a l'Esperit Sant...». Telemàticament units en la pregària.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La santidad es una flor joven

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Leíamos en *Vatican News*, en relación a *Christus vivit*, que «la santidad es una flor joven».

Ayer, nuestra Iglesia diocesana recibió el don de la beatificación de un joven, Joan Roig. Hace un mes, en Asís, fue beatificado Carlo Acutis. Recordamos unos religiosos y laicos beatificados también en la Sagrada Familia hace un par de años, muchos de ellos jóvenes. Poco antes, otros grupos de mártires religiosos y laicos, jóvenes y mayores, fueron beatificados en nuestra diócesis. Todos nos muestran una santidad cercana. Por medio de los santos «la Iglesia puede renovar su ardor espiritual y su vigor apostólico» (CV 50).

«La santidad es una flor joven» que, cuidada durante toda la vida, larga o

corta, se mantiene lozana. Aun más, cuanto más se cuida, más fresca y joven resplandece. El meollo radica en la unión con el Señor. «Para eso hay que mantener la conexión con Jesús, estar en línea con Él, ya que no crecerás en la felicidad y en la santidad sólo con tus fuerzas y tu mente» (CV158). Dios es joven, se titula un libro-entrevista del papa Francisco. Dios es joven por su eterna presencia y porque hace nuevas todas las cosas (Ap 21,5).

Que Santa María nos dé su mano para acoger la llamada a la santidad que el Señor nos hace a todos. Que los jóvenes santos «intercedan por la Iglesia, para que esté llena de jóvenes alegres, valientes y entregados que regalen al mundo nuevos testimonios de santidad» (CV 63).

Lectures de la missa diària i santoral

9. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)
[Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1Co 3,9b-11. 16-17) / SI 45 / Jn 2,13-22]. Dedicació de la basílica del Laterà. Festa del Santcrist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid); sant Teodor, soldat mr. (s. IV).

10. □ Dimarts [Tt 2,1-8.11-14 / SI 36 / Lc 17,7-10]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església. Sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teopista, vg.

11. □ Dimecres [Tt 3,1-7 / SI 22 / Lc 17,11-19]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia. Sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ Dijous [Flm 7-20 / SI 145 / Lc 17,20-25]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pòlozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians. Sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Divendres [2Jn 4-9 / SI 118 / Lc 17,26-37]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI). Sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà de Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata.

14. ■ Dissabte [3Jn 5-8 / SI 111 / Lc 18,1-8]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ † Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Pr 31,10-13.19-20.30-31 / SI 127 / 1Te 5,1-6 / Mt 25,14-30 (o bé: 25,14-15.19-20)]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominica), patró dels naturalistes. Sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

DIUMENGE XXXII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 6,12-16)

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matinejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre, ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciat del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Quan des del llit us recordo, / passo les nits pensant en vós, / perquè vós m'heu ajudat, / i soc feliç sota les vostres ales. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 4,13-18)

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell.

D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem en vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer, llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 25,1-13)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola:

«Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudentes, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per les torxes, però cadascuna de les prudentes se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi trigava, els vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l. Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen. Però les prudentes els respongueren: Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne. Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: Senyor, Senyor, obriu-nos. Però ell els respongué: Us dic amb tota veritat que no us conec. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora».

Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 6,12-16)

Radiante e inmarcesible es la sabiduría, la ven con facilidad los que la aman y quienes la buscan la encuentran. Se adelanta en manifestarse a los que la desean. Quien madruga por ella no se cansa, pues la encuentra sentada a su puerta. Meditar sobre ella es prudencia consumada y el que ve-la por ella pronto se ve libre de preocupaciones. Pues ella misma va de un lado a otro buscando a los que son dignos de ella; los aborda benigna por los caminos y les sale al encuentro en cada pensamiento.

Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

En el lecho me acuerdo de ti / y velando medito en ti, / porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 4,13-18)

No queremos que ignoréis, hermanos, la suerte de los difuntos para que no os aflijáis como los que no tienen esperanza. Pues si creemos que Jesús murió y resucitó, de igual modo Dios llevará con él, por medio de Jesús, a los que han muerto.

Esto es lo que os decimos apoyados en la palabra del Señor: Nosotros, los que quedemos hasta la venida del Señor, no precederemos a los que hayan muerto; pues el mismo Señor, a la voz del arcàngel y al son de la trompeta divina, descenderá del cielo, y los muertos en Cristo resucitarán en primer lugar; después nosotros, los que vivamos, los que quedemos, seremos llevados con ellos entre nubes al encuentro del Señor, por los aires. Y así estaremos siempre con el Señor. Consolaos, pues, mutuamente con estas palabras.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta paràbola: «Se parecerà el reino de los cielos a diez vírgenes que tomaron sus lámparas y salieron al encuentro del esposo. Cinco de ellas eran necias y cinco eran prudentes. Las necias, al tomar las lámparas, no se provieron de aceite; en cambio, las prudentes se llevaron alcuizas de aceite con las lámparas. El esposo tardaba, les entró sueño a todas y se durmieron. A medianoche se oyó una voz: «¡Que llega el esposo, salid a su encuentro!». Entonces se despertaron todas aquellas vírgenes y se pusieron a preparar sus lámparas. Y las necias dijeron a las prudentes: «¡Dadnos de vuestro aceite, que se nos apagan las lámparas!». Pero las prudentes contestaron: «Por si acaso no hay bastante para vosotras y nosotras, mejor es que vayáis a la tienda y os lo compréis». Mientras iban a comprarlo, llegó el esposo, y las que estaban preparadas entraron con él al banquete de bodas, y se cerró la puerta. Más tarde llegaron también las otras vírgenes, diciendo: «Señor, señor, ábrenos». Pero él respondió: «En verdad os digo que no os conozco». Por tanto, velad, porque no sabéis el día ni la hora».

«L'espòs és aquí, sortiu a rebre'l»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Acabem la lectura semicontínua de l'Evangeli de Mateu, que hem anat seguint al llarg d'aquest any litúrgic, amb les dues paràboles del judici final que ens acompanyen avui i el proper diumenge.

El capítol vint-i-cinquè de l'Evangeli, que precedeix l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem i a la seva passió i mort a la ciutat, està dedicat a preparar-nos per a l'arribada del Fill de l'home a la fi dels temps. Presenta tres paràboles sobre la fi: la paràbola de les deu noies, la dels servents irresponsables, i la del judici final. Avui, hem llegit la paràbola de les deu noies, o millor, les dames d'honor d'unes nocces.

Una part del cerimonial nupcial de l'època consistia en la processó del nuvi amb la seva esposa des de la casa d'aquesta a la nova llar matrimonial, on els nuvis eren rebuts a la porta per les dames de companyia de la núvia, entre les quals es trobaven les seves germanes i amigues. La processó es realitzava al final del dia, poc abans del banquet de nocces, a les portes de la nit, i calia dur torxes enceses.

Jesús ens proposa el contrast entre dos tipus de noies: les noies sense seny i les previgudes. Davant d'una cerimònia que previsiblement s'allargarà fins ben entrada la nit, el més prudent hauria estat prendre una bona quantitat d'oli per mantenir els llums festius encesos. Però la prudència resulta vana per a la meitat de les noies del grup. Per això, indica Jesús, la seva reacció massa tardana les deixarà excloses del banquet de nocces.

Un final massa radical per al nostre gust, però Jesús així vol motivar-nos a la previsió i a la preparació personal per a la vinguda del Senyor al final dels temps i al final de la nostra vida. Deixar-ho tot per a més endavant, o bé just per al final, pot tenir, sens dubte, funestes conseqüències.

La nostra vida, tard o d'hora arribarà al seu final, i amb ell la nostra trobada amb Déu cara a cara. Per això, cal preparar-nos amb una conducta cristiana digna i coherent, tal com Déu i Jesús esperen de nosaltres. Cal preparar-nos també amb la pregària posant tota la nostra vida en mans de Déu, el nostre Pare, demanant-li perdó pels nostres pecats i sollicitant la seva assistència i la seva ajuda per viure vigilants, alegres i esperançats, en vista a la futura vinguda del Fill de l'home.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Dimecres 11, a les 11 h. Reunió (telemàtica) de delegats episcopals.

Dissabte 14, a les 20 h. Confirmacions a la parròquia de Santa Maria de Cardedeu.

Diumenge 15, a les 12 h. Confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè a Badia del Vallès.

Nota: Aquesta agenda es pot veure alterada per les mesures referents a la pandèmia del coronavirus.

Notícies

Ordenació presbiteral. El diumenge dia 1 de novembre, solemnitat de Tots Sants, a les 6 de la tarda, Mons. Josep

Àngel Saiz Meneses presidí la celebració de l'Eucaristia a la Catedral i conferí el sagrat orde del presbiterat a Mn. Àlex Serra, destinat a la parròquia de Sant Pere Octavià de Sant Cugat del Vallès.

Institució de lectors i acòlits. El dissabte 24 d'octubre, Mons. Saiz Meneses presidí la Missa a la parròquia de la Santa Creu de Sabadell i va instituir dos acòlits i dos lectors, candidats que s'estan preparant per al diaconat permanent.

Inici de ministeri de Rector a la parròquia del Carme de Terrassa. El diumenge 25 d'octubre, Mons. Saiz Meneses presidí la Missa a la parròquia de la Mare de Déu del Carme a Terrassa i presentà el P. José López O. Carm.

com a nou rector. Concelebrà, entre d'altres, el P. Xavier Garmón, O. Carm., Provincial.

En la pau de Crist

Mn. Josep Cardús Grau.

Rector de les parròquies de Santa Coloma de Marata i de Sant Mamet de Corró de Vall, morí a Granollers el dia 31 d'octubre als 89 anys d'edat i 66 de presbiterat. Les exèquies, presidides per Mons. Saiz Meneses, es varen celebrar a la parròquia de Santa Coloma de Marata el dia 2 de novembre.

Agenda

Cadena de Pregària per les Vocacions. Cada any, les 10 diòcesis amb seu a Catalunya organitzen durant el mes de novembre la Cadena de Pregària per les Vocacions. Al Bisbat de Terrassa li corresponen els dies 10 (dimarts vinent), 20 i 30. El lema d'enguany és «El coratge d'un sí. Un sí de

Déu per nosaltres, un sí de nosaltres per Déu». Es tracta de dedicar una hora a pregar per les vocacions. Els mestres espirituals ensenyen que tenir un lloc, un temps i un espai fixos on aturar-se a pregar ajuda a fer-ho. Es pot comunicar quina hora s'hi destina a: sedbuenossipodeis@gmail.com. Més informació a: www.cadenadepregaria.cat

Temes de formació. S'han publicat els temes de formació per a les reunions de preveres i diaques i altres àmbits diocesans o parroquials per al curs 2020-2021. Porten el mateix títol que la Instrucció de la Congregació del Clergat (amb data 29 de juny): «La conversió pastoral de la comunitat parroquial al servei de la missió evangelitzadora de l'Església». Els temes són: 1) La conversió pastoral; 2) La parròquia en el context actual; 3) La missió com a criteri de la renovació; 4) Una parròquia inclusiva, evangelitzadora i atenta als pobres; 5) La conversió de les estructures; 6) Els organismes de comunió i corresponsabilitat; 7) La parròquia en el context eclesial; 8) Estats de vida al servei de la missió.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Iglesia samaritana en tiempo de pandemia

En la encíclica *Fratelli tutti*, el papa Francisco nos llama a reconstruir este mundo «a partir de hombres y mujeres que hacen propia la fragilidad de los demás, que no dejan que se erija una sociedad de exclusión, sino que se hacen prójimos y levantan y rehabilitan al caído, para que el bien sea común» (FT 67), y pone como imagen la parábola del buen samaritano. En ella se descubre que el prójimo no son los otros, sino que soy yo respecto a los otros, en relación a todos los seres humanos sin distinción alguna. Soy yo quien debo convertirme en prójimo de todos, cumpliendo el mandamiento del amor a los demás, sobre todo a los más heridos y vulnerables del camino.

Cuando Jesús responde a la pregunta de aquel maestro de la ley sobre quién era su prójimo, da un vuelco total al planteamiento más común de la época. Ya no se trata de descubrir quién es mi prójimo sino de comportarme yo como prójimo de los demás. La parábola del

buen samaritano ha de ser el criterio de comportamiento del creyente, y muestra la universalidad del amor que se dirige hacia el necesitado que se encuentra en el camino, sea quien sea, sin importar de dónde venga. Un amor que se dirige a cualquiera que tenga necesidad de mí y al que yo pueda ayudar, con un compromiso práctico en el tiempo y en el espacio, en el momento presente y en el lugar en que habito. Este es el criterio de comportamiento y la medida que nos propone Jesús: la universalidad del amor que se dirige a todo hermano necesitado, quienquiera que sea.

Hoy celebramos el Día de la Iglesia Diocesana. La misión de la Iglesia en el momento presente es la de ser una casa siempre abierta, una familia que privilegia a los caídos al borde del camino, una comunidad llena de dinamismo misionero, tal como nos recuerda incesantemente el Papa. Por eso, durante este tiempo de pandemia redobla-

mos nuestros esfuerzos para atender a los más necesitados, a las personas mayores, a los enfermos. Es una tarea de todos, sacerdotes, religiosos y laicos, a través de Cáritas y las demás instituciones y grupos de atención a los necesitados.

Del mismo modo seguimos adelante en el ministerio de la palabra, en la misión de enseñar. Es una tarea muy importante en la actualidad, porque tiene lugar una gran confusión en los conceptos sobre el ser humano, la vida, el mundo, el bien y el mal, el más allá, etc. No lo hacemos transmitiendo ideas propias o las propias aficiones, sino proponiendo la verdad que es Cristo mismo, su palabra, su vida. Anunciamos el Evangelio conscientes de que nos toca confrontar nuestra fe y nuestra vida con la mentalidad que domina en la sociedad, con la cual no podemos ser identificados ni homologados, porque estamos en el mundo, pero sin ser del mundo (cf. Jn 15,19).

Además, como Iglesia diocesana celebramos los misterios de la fe, especialmente en la liturgia, que es la fuente y la cumbre de la vida de la Iglesia, e impulsa a los fieles a vivir la fraternidad en Cristo. Nuestra espiritualidad se alimenta de la Palabra de Dios y de los sacramentos. La celebración de la liturgia de la Iglesia va modelando a lo largo de cada curso y de toda la vida la mente y el corazón de los creyentes con la huella de la Santísima Trinidad. La liturgia tiene una fuerza santificadora y educativa única ya que actualiza, hace presente el misterio pascual del Señor con toda su fuerza transformadora.

Un año más celebramos este Día de la Iglesia Diocesana. Desde nuestra pequeñez aportamos nuestro grano de arena en la construcción de un mundo nuevo, a través de la labor caritativa y social, educativa, y litúrgica, tan necesarias en nuestra sociedad. Para ello necesitamos la colaboración de todos. Seamos, pues, generosos.